

၇-၂(ဂ) တာရင်း မြစ်ဝှမ်းဒေသ

မျက်လုံးပြာ အာရှအလယ်ပိုင်းလူ နှင့် အရှေ့အာရှ ဗုဒ္ဓရဟန်းတော် (ဘီဇုတ်လွဲကံ၊ အရှေ့ တာရင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ တရုပ်၊ အေဒီ ၉ ရာစု၊ ၁၀ ရာစု) အာရှအလယ်ပိုင်း (တရုတ်၊ တာကစ္စတန်၊ တာရင်း မြစ်ဝှမ်း၊ ဇင်ဂျင်း) ဒေသ များသည် အလွန်တရာ များပြား စွာသော ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများ (နံရံ ပန်းချီများ၊ ဓါတုစေတီများ၊ အဝတ်ပန်းချီများ၊ ဆည်းကပ်ပူဇော်ရာ ဌာနများ) ကို ပေါ်ပြလျက်ရှိပေသည်။ ၎င်းတို့မှာ အိန္ဒိယ နှင့် ဟိလင်နစ္စတက်စ် ယာဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးကြောင်း ကို ပေါ်လွင်စေပေသည်။ ဆာရင်းဒီယန် လက်ရာသည် ဂန္ဓရ ပုံစံကို သြဇာသက်မှုများ များလှ၍၊ ကျမ်းစာအုပ် များတွင်လည်း ဂန္ဓရီတို့၏ ခါရိုတီ စာကို တွေ့ရပေသည်။

အာရှအလယ်ပိုင်းသားတို့သည် အရှေ့ပိုင်းသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆက်သွယ်ပေးရေး၌ အဓိကနေရာမှ ပါဝင်ခဲ့ဟန်ရှိပေ သည်။ ဗုဒ္ဓကျမ်းများအား တရုတ်ဘာသာသို့ စတင်ဘာသာပြန်ခဲ့သူများမှ အန်ရှီဂျီ (အေဒီ ၁၄၈) ကဲ့သို့ ပါတ်သီ လူမျိုးများ (တရုပ်အခေါ် အန်ဇီ) မဟုတ်သော်က လောကဆီမာ (အေဒီ ၁၇၈) ကဲ့သို့ ယူဇီ တိုင်းရင်းသားများမှ အန် ဟူစန် သို့မဟုတ် ဇီးကွင် နှင့် ဇီယို သို့မဟုတ် ကန်ဆန်ဂိုင်း ကဲ့သို့ ဆိုင်ဒီယန် (တရုတ်- ဆူတေ SuTe/粟特) တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓစာပေ ဘာသာပြန်သူပေါင်း ၃၇ ဦးမှာ ထင်ရှား၍ အများစုမှာ အာရှ အလယ်ပိုင်း သားများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပေသည်။

အာရှအလယ်ပိုင်းနှင့် အရှေ့ပိုင်း ဗုဒ္ဓရဟန်းတော်များသည် အေဒီ ၁၀ ရာစုထိတိုင် ပြင်းထန်သော (ယာဉ်ကျေးမှု) ဖလှယ်ခြင်းကို ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ကြောင်း တာရင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ တွေ့ရှိချက်များက ပြသနေပေသည်။ ဤသြဇာ လွှမ်းမူမှုများသည် တရုတ်တို့၏ ကြီးမားသော ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကိုပင် ထပ်ပြန်တလဲလဲ စိမ့်ဝင်သွားလျက် တရုတ် အနုလောမဝါဒီတို့သည်။ ဤအချက်ပေါ်၌ အခြေခံလျက် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။